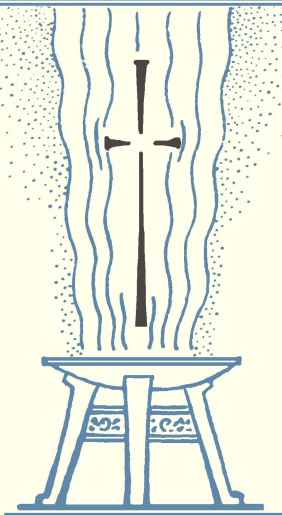

· ERDEY-FERENC ·

ENGESZTELÉS

· SZALÉZI MŰVEK ·

45. Erdey Ferenc

A LÉLEK MAGÁNYÁBAN

Elmélkedések lelki napra
110 oldal, ára 1.— P.

---

46. Erdey Ferenc

A FATIMAI CSODA

III. kiadás. 130 oldal, ára 1.30 P.

---

47. Erdey Ferenc

PRAEDIXI VOBIS!

116 oldal, ára 1.— P.

---

48. Borsiczky Oszkár

UTJELZŐK A JÁMBOR ÉLETRE

300 oldal, ára 2.20 P.

---

49. Erdey Ferenc

ENGESZTELŐ SZENTMISEÁLDOZAT

112 oldal, ára 1.50 P.

ENGESZTELÉS

LELKIÉLET KIS KÖNYVEI

53.

ERDEY FERENC

ENGESZTELÉS

SZALÉZI MŰVEK

**Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor
dioecesanus. Imprimatur. No. 6251/1943.**

Vacii, die 9-a Octobris 1943.

**Dr. Kovács Vincentius consecratus Epl-
scopus, Vic. Gen. Eppalis substit.**

KÖSZÖNTŐ.

Nagy idők, nagy emberek!

Nagy veszélyek szülik a hősöket, a nagy hivatásokat! Mikor kitör a nagy vihar, akkor adja Isten a legnagyobb hivatásokat!

Ez a gondolat adta elmélkedéseinknek a vezérgondolatot! Isten szól a lelkekhez. Öröktől fogva kiszabja kinek-kinek élethívását. Mikor a lélek meghallja szavát, válaszúthoz ér: kövesse-e Isten hívását, vagy menjen a maga ösztöne, vágya után?!

A mai nehéz időkben sokak lelke mélyén megszólal az Úr! Nagy, hősi elhatározásra serkenti: legyen engesztelő áldozat! Adja életét oda úgy, mint Krisztus, a szeretet áldozata, engesztelésül a mennyei Atyának. Nemcsak

egy kis engesztelő ájtatosságokat, nemcsak apró kis áldozati ajándékokat akar, hanem egész totális magunkat! Nagy hivatás ez! Különleges égi ajándék, mely nem mindenkinek adatik!

De aki meghallja lelke mélyén ezt a hívó szót, tudja meg, hogy Isten neki meg akarja adni! Hívja és azt akarja, hogy élete forrjon össze a nagy Áldozattal, Krisztussal! Vegyen részt az ő engesztelő keresztáldozatában! Egyesüljön vele és szenvedjen vele!

Aki ezt megérti, annak a lelke mélyén az engesztelő életáldozat hivatása gyökeret vert! Ha ápoljuk, akkor friss hajtás és terebélyes fa serken belőle!

Ezt az élethivatást akarja szolgálni ez a kis könyv, melynek ez legyen a mottója: Hodie, si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra! „Ma, ha szavát meghalljátok, meg ne keményítsétek szíveteket!” Zsolt. 94, 8.

a szerző.

HIVATÁSOM: ENGESZTELÉS.

Elmélkedések az Engesztelés Művének az Angolkisasszonyok budapesti kápolnájában 1943. szeptember 12-én tartott lelki napján.

Valaki vár bennünket!

Most, amikor ennek a nehéz iskolai évnek kezdetén lelki napunkon — engesztelő napunkon — először össze-
jövünk, nemcsak a lelkiatya üdvözli szeretettel gyermekeit és a lelki nap résztvevőit, hanem elsősorban a legnagyobb gyengédséggel, szeretettel vár bennünket az, Akinek ma a névnapját üljük, a Boldogságos Szűz Anya. Az isteni Gondviselés különös szeretete rendezte el így, hogy épen ma jöjjünk

össze először az új iskolaévben, ma engeszteljünk közösen és mélyedjünk el lelki magányunkban, hogy lelkünket minél jobban felvértezzük szent hivatásunkra, az engesztelésre.

Akik megértették a fatimai üzenetet.

Mióta felajánlottuk magunkat a Boldogságos Szűz Szeplőtelen Szívének s hódolatunkat oda helyeztük a *Világ Királynője* lábaihoz, azóta sokkal bensőségesebb, melegebb kapcsolat fűz bennünket a Szent Szűzhöz, mint más buzgó Mária-tisztelőt. Az engesztelő lelkek, akik megértették a fatimai üzenetet, megvalósították a Szentatya két-izben történt ünnepélyes felajánlását a *Világ Királynőjének*. Mi is felajánlottuk magunkat neki s ezzel egészen az ő tulajdonává lettünk. Lelki életünk beleolvadt az övébe, szívünk eggyé forrt az ő Szívével, azóta nagyobb szere-

tettel néz ránk és viseli gondunkat,
mint többi gyermekeinek.

Mater Dei — Mediatrix.

A Boldogságos Szűzanyának hivatása volt az, hogy nekünk adja az Úr Jézust, a világ Megváltóját. Azonban azzal, hogy Istenanya volt, még nem teljesítette egészen az Istentől neki szánt hivatást. Nemcsak Istenanya ő (Mater Dei), hanem közvetítő is (Mediatrix), közvetíti Isten kegyelmét. Hivatását nemcsak ott csodáljuk a betlehemi istállóban, ahol Szent Fiát adta nekünk, hanem Kánában is, ahol segít a bajbajutott embereken, s arra tanítja: Amit az én Fiam mond, azt cselekedjétek! Főképen a kereszt tövében csodáljuk szent hivatását, ahol lélekben egyesül szeplőtelen Szíve Jézus szent Szívével, életáldozata az Úr engesztelő életáldozatával. Ebben az egységben, amelyben a boldogságos

Szűz igazi élethivatását ismerjük fel, ebben szemléljük ma őt. Alljon most élénk abban a fényben és dicsőségben, amely a mi hivatásunkat, szent küldetésünket is megvalósítja.

Ő — maga tanít.

Ma a Szűzanya maga akar tanítani bennünket, amikor rá akar világítani a mi hivatásunkra, hogy sokkal tudatosabban éljük azt és nagyobb energiával valósítsuk meg. Kérjük, hogy közbenjárása eszközölje ki számunkra Isten szent kegyelmét, s így megvalósíthassuk azt, amit Isten számunkra rendelt.

A hivatás Isten szava!

A szent hivatás nem emberi dolog, nem emberi elgondolás, amellyel a szülők elrendezik gyermekeik sorsát. Nem a mindennapi kenyér biztosítása, nem elhelyezkedés kérdése, emberi

számítás. A hivatás Isten szava! Szól hozzám is az Úr ezekben a megszentelt percekben, a lelki magány csendjében, amikor kiszakítva a világ gondjaiból, magábaszáll a lélek s a csend mélységeibe ereszkedik.

„Szólj Uram! . . .“

Elhalkul a világ lármája, hogy meghalljuk az Úr szavát. Akinek a lelkében tovább is zsidong a világ zaja, akinek számára nem igazi magány és csend ez a lelki nap, az nem hallhatja meg lelke mélyén az Úr szavát. Az Úr csak akkor szól, ha kívül-belül elhallgat minden, ha a lélek ráfüggeszti szemét az Úrra s megnyitja fülét az Ő szavára. Lelkünk szentélyében vonuljunk vissza, vessük tekintetünket az Úrra s mondjuk: „Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád.“

ELSŐ ELMÉLKEDÉS.

Megszólal az Úr!

„Öröktől fogva...“

Valóban megszólal az Úr a lélek mélyén.

A Boldogságos Szűzanyának születése ünnepén megkapja lelkünket a szentmise leckéje. Az egyház liturgiája a Példabeszédek Könyvének egyrészét írja ide: „Az Úr szerzett engem útjai elején, kezdetben, mielőtt bármit is alkotott; öröktől fogva rendelt engem, ősidők óta, még a föld elő t.“ Péld. k. 8, 22—23. A Példabeszédek Könyvének ez az idézete Isten bölcseségének dicsérete. Kezdetben, mielőtt bármi lett volna, mindent elgondolt, mindent elrendezett az Úr.

Öröktől fogva élt terveiben minden. Mindennek megjelölte a célját, útját s mikor a teremtésben megvalósította, amit előre elrendezett, akkor Isten bölcsesége áll elénk s megnyilvánult a teremtett világ szépségében, elrendezettségében, gyönyörű harmóniájában, amelyet tudós és pór egyaránt csodál.

A Világ Királynője.

A liturgia e szavait az Egyház az Istenanyára vonatkoztatja. Mielőtt bármi lett volna, Isten elhatározta, hogy a Boldogságos Szűzanyát megteremti. Mielőtt bármit teremtett volna, öröktől fogva ott élt Isten terveiben, gondolatában a Szűzanya. Minden szépséget, minden tökéletességet, csillagok és bolygók fényét, a mindeneség valamennyi teremtményeit úgy teremtette Isten, hogy megkoronázza azt a Szűzanyával, akiben minden szépség

kifejezésre jut. Ezért a *Világ Királynője* ő.

Mi is szerepeltünk Isten örök tervében.

Amikor a Boldogságos Szűznek e nagy hivatásáról beszélünk, hogy öröktől fogva szerepelt Isten terveiben, megtaláljuk mellette a mi parányi életünknek is igazi szerepét, okát, célját. Mireánk is alkalmazható a liturgiának ez a szép fejezete: Még mielőtt bármit alkotott volna, mi is szerepeltünk Isten terveiben. Nemcsak az előre elrendelt *Világ Királynője*, hanem mi is öröktől fogva éltünk a végtelen isteni Bölcsesség terveiben.

Sokszor elfogja az embert a kicsiség gondolata. Tényleg parányiak is vagyunk. Mégis, akármilyen kicsinyek, porszemek vagyunk is a nagy világmindenségben, akármilyen kezdetlegesek is a lelkiélet tökéletességében a

Szűzanyához mértén, mégis vagyunk valami az isteni Gondviselés tervében!

A kis csavar szerepe.

Hatalmas nagy mozdony indul el próbaújtjára; büszkén nézi alkotását a tervező mérnök, amikor először megindul. S ime, amikor a gépóriás eléri haladási sebességét, hirtelen robbanás s a nagy alkotás a levegőbe repül, megsemmisül? Miért? Mi történt? Parányi kis csavar nem állt a helyén, nem teljesítette hivatását s az egész nagyszerű mű tönkrement az alkotó szomorúságára. — Ne mondjuk, hogy a parány nem számít. Minden kicsinek megvan a maga hivatása, szerepet tölt be, úgy mint a hatalmas mozdornál a parányi csavar.

A parányi kis emberélet is, ha nem teljesíti hivatását, nagy bajt okozhat. Az isteni Gondviselés terveiben nekünk

is jutott szerep s nem tudhatjuk, hogy milyen súlyos szerep, milyen nagy, fontos hivatás, mert súlyosságát, fontosságát nem a külső látszat mutatja, hanem hogy mit bíz ránk az isteni Gondviselés, mit kíván tőlünk az Úr.

Amit reám bíz.

Amikor a hivatásunkról elmélkedünk, ez a gondolat éljen bennünk: Én már öröktől fogva szerepeltem az isteni Gondviselés terveiben, öröktől fogva foglalkozott velem az Úr és elhatározta, hogy beállít engem az ő művébe, s amit rámbíz, az az én hivatásom.

Akik engem vártak.

Azok, akik ismerték és tudták hivatásunkat mielőtt megszülettünk volna, mennyire várták világra jövetelünket. Órangyalunk szent türelmetlenséggel várt minket, ő már tudta, hogy rá le-

szünk bízva. A Boldogságos Szűzanya, az ég szentjei mind tudták az örök dicsőség terveit, az Úr megmutatta nekik a mi hivatásunkat. Hogyan várták azt a percet, amikor mi az életben elindultunk. Nemcsak édesanyánk hajolt szerető szívvel bölcsönk fölé, hanem, aki közelebb áll hozzánk, a Boldogságos Szűzanya és a szentek is. Leírhatatlan volt égi örömük, amikor megszülettünk. Ők már tudták, hogy a jó Isten valami nagy szerepet szánt nekünk.

Mi lesz a gyermekből?

Milyen figyelemmel, szeretettel, érdeklődéssel figyelték első megmozdulását. Az egész ég figyelt, mi lesz az első szó, amit kiejtünk, mikor emeljük szívünket először Istenhez, mikor ejtjük ki először a Szűzanya, a szentek nevét. Ők bizonyára előre látták életünk fenyegető veszélyeit, mert Isten előre megmutatta nekik.

Sok szeretet, de sok gyűlölet is kísér.

Aggódtak előre, hogy az élet útvesztőin nem fogunk-e elszakadni Istentől. Látták, hogy mennyi szeretet kísér benünket, de látták a gonoszleket is körülöttünk. Látták, hogy sok szeretet, de sok gyűlölet is kísér életutunkon s aggódva várták, milyen lesz életünk folyása; imádkoztak, közbenjártak érettünk. Sugallmázták, hogy vigyázzunk a veszélyekre, amely megromlott természetünkből fakad. Vigyáztak, aggódtak, amikor könnyelműsködtünk. Sugallmázták: most vigyázzunk, figyeljünk, most végezzük el azt, amire beállított Isten. Talán ezt akkor nem is vettük komolyan!

Aggódva kísérték a veszélyekben.

Felfigyeltek, amikor rossz természetünkben felgerjedtek az érzékiség bü-

nös indulatai, öszüleink bűnének következményeként. A fellobbant érzékenység mennyi szomorúságot okozott nekik. Látták lépteinket a sötétség útján, a hitetlenség, tudatlanság veszélyében. S amikor már-már ráléptünk a tévedés útjára, világosságot küldött Isten, mert ők közbenjártak értünk. Világított nekünk Isten világossága, de mi talán nem nyitottuk ki szemünket. Aggódó gondoskodással, szeretettel kísérték lépteinket, amikor elhelyezkedtünk a világban és tudtunk már a külső élet javaival élni. Aggódtak értünk, vajjon nem tapad-e a teremtett javakhoz a lélek. Talán hozzákötjük az anyagi javakhoz szívünket, életünket, sorsunkat. Aggódva figyelték, ha az anyagiasság sötét útján indulunk el, amelyek végére fel van írva: Célt tévesztett!

Mi nem láttuk ezeket a veszélyeket, de annál inkább látták ők odaát az isteni Gondviselés fényénél.

Nem a földnek teremtettek!

Mikor már tudatosan jártuk az élet útjait, egyszercsak megszólalt lelkünk mélyén az Úr. Isten első szava a tudatos, Istent már ismerő lélekhez ez: Nem a földnek teremtettek! Nem a mulandóságnak szántalak, hanem az örök életnek. Ez az első hivatása minden teremtett léleknek. Nem a mulandóság számára teremtett Isten, ne tapadjon lelkünk a földi, romlandó javakhoz, hogy velük pusztuljunk mi is! Mert hiszen a földi javak elpusztulnak: „Ég és föld elmulnak!“ És aki ezekhez köti életét, a mulandóval együtt pusztul el.

Az örökkévalóságra teremtettek.

Te az örökkévalóság gyermeke vagy, öröktől fogva neked szántam azt. Az örökkévalóságra teremtettek,

az én képemre és hasonlatosságomra! Nem a földnek muló javaiért adtam az életet, hanem a soha el nem múló javakért. Hogy megindítottalak a mulandóság útján, annak csak egy oka van: hogy próbára tegyelek, előkészítselek az örökkévalóságra.

Ez a hivatásunk szava: Halljuk meg az Úr szavát! Ki akar emelni a muló javakból: nem azt akarja, hogy ne használjuk azokat, hanem hogy a szívünket, sorsunkat ne kössük hozzájuk. Azt akarja, hogy *égreszegzett* szemmel haladjunk át a földi életen. Ez a kívánsága megnyilvánul a teremtés külső formájában is. Az állat úgy van teremtve, hogy mindig lefelé néz; az ember egyenestartású, égbe feltekintő.

Másodszor szól az Úr!

Másodszor is megszólal az Úr: Ember, én teremtettelek téged s azt akarom, hogy a földi élet újain megma-

radj annak, aminek én akartalak. Meg akarom tartani a kapcsolatot veled, nem akarom, hogy elszakadj tőlem, hogy elengedd atyai kezemet, amely alkotott téged!

Hivatásunk az, hogy el ne felejtsük Istentől való függésünket. Ezen mulik az örökkévalóságba való megérkezésünk. Aki úgy él, hogy mindig Isten kezét fogja, s Tőle nem szakad el: vallásos ember. Ez a vallásosság: el nem szakadni Istentől, rendezett életet élni Istennel, Istenbe kapcsolódva járni a földi élet útjait! Szemem ezen az úton is Isten felé fordul. Úgy élem életem minden percét, hogy mindig Vele legyek.

Újra megszólal.

Amikor a jó Isten látja, hogy nagyon megértjük, nagyon szeretjük őt, újra megszólal: Légy egészen lelki ember! — Ezt már kevés lélekhez,

nem mindenkire intézi az Úr. Nem mindenki kapja azt a kegyelmet, hogy életét a lelkiélet magaslatára emelje Isten. Isten azt akarja, hogy megértsük szent intelmét, amelyet Szent Pál mond: „Spirituales estis.“ Lelkiek vagytok! (Gal. 6. 1.) Ezt a hivatást nem mindenki kapja, csak az, aki közelebb jut Istenhez, jobban belekapcsolódik az örök élet vérkeringésébe. Életünket az örök élet szempontjai szerint rendezzük be. Akik e szerint élnek, azok megkapják ezt a hivatást is, meghallják az Úrnak ezt a szavát is, s gyarló emberi testben isteni életet élnek.

„Quid hoc ad aeternitatem?!“

Ha valaki meghallja az Úrnak ezt a hívó szavát, felébred a lelkében valami ösztönös nagy vágy a végtelen, mérhetetlen boldogság után. Minden ember kivétel nélkül ösztönös erővel

törekszik e boldogság felé, amely csak Istenben érhető el teljesen. Aki igazán lelki életet él, nem keresi örömét a földi javakban, nem is örül annak, amit a földön szerencsének, boldogságnak neveznek. Nagyobb vágy ösztönzi, az ő életének öröme, vágya, boldogsága: az örök élet keresése. Szent Alajosban is ez a vágy élt, amikor megismerte szent hivaását. Családja, rokonsága a földi javakkal akarták lekötni szivét. De ő minderre csak azt válaszolta: „Quid hoc ad aeternitatem?“ Mi ez az örökkévalósághoz mértent?! Szent, nagy vágy ébred a lelkiesség útján, ösztönös vágy a boldogság után, amelyet nem elégít ki semmi földi jó. Nekem csak egy kell: Isten! Csak egy boldogság, amelyet az egész örökkévalóságban bírhatunk.

Mi, akik a lelkiéletet tudatosan éljük, ezt a hivatást is megkaptuk!

Van-e még magasabb hivatás?

Van-e még más, több, magasabb hivatás ennél?

Újra szólal az Úr. Ezt még kevesebben hallják. Nem hallják, nem értik meg az Úr e szavát azok, akik a lelki javak édességét akarják élvezni. Akik tapasztalni akarják az Úr örömeinek édességét, nem tudnak a magasabb hivatás útjaira lépni!

Ascende! Szállj magasabbra!

Isten előre is szokott egy-egy cseppet adni az örök élet boldogságából, hogy előre tapasztaljuk és izleljük, milyen édes az Úr!

Ha valaki csak élvezni akarja a lelkiélet édességét, annak nehéz lesz az imádság, nehéz lesz kitartani az Úr hívó szava mellett a szenvedésben is. Az nehezen hallja meg az Úr újabb

hívó szavát: Ascende superius! Szállj még magasabbra a lelkiesség ösvényén! Külön hivatást tartogat neked az Úr. Nagy boldogságot, de teljes leszámolást még a megengedett, bűn nélkül élvezhető örömmel is. Legyen életed lemondás és áldozat. Mondj le arról is, hogy örömet keress a lelkiességben, hogy szíved tele legyen az örök élet előre megízlelt édességével! Leszámolni azzal, hogy önmagadat, magad örömét keresd a lelkiéletben!

Miért mondjunk le?

Uram, miért kívánsz ily nagy lemondást, hogy még a lelkiesség örömeitől is fosszam meg magam? Miért akarod, hogy ne érezzem a kiválasztottak lelkiességének boldogságát? — Közelebb akarlak vonni isteni Szívemhez, bizalmasommá akarlak tenni!

Igen, Jézus azt akarja, hogy necsak

a végtelen Istent, hanem a legbizalmasabb barátot szeressük Benne! Meg akarjuk osztani Szívének benső életét. Részt akar nyújtani az Ő Szíve szeretetéből, boldogságából, édességéből s épen ezért kívánja, hogy jobban kivetközzünk magunkból, mert mindaz, amit magukból megtartunk, akadály a Vele való összeforrásban. Ez a teljes összeforrás megkívánja, hogy megosszuk Vele az Ő életét, amely az engesztelő áldozat, a szenvedés élete volt. — Akik belemerülnek Szíve titkaiba, meghallják szavát!

Légy engesztelő áldozat!

Az Úr mondja: Drága jó lélek, jöjj közelebb s jobban szeress engem; magadról is feledkezz meg. Amíg az örömeiket keresed a lelkiéletben, magadat keresed! De ha az én Szívem vágya szerint akarsz élni, le kell mondanod magadról s a vigasztalásokról! Azt

keresd, amit én. Én pedig *odaadtam magamat egészen* engesztelő áldozatul.

Ez az, amire hív bennünket az Úr! Akik Őt megértik, azok világosan látják, hogy az Ő életszerepe érettünk engesztelni. Ezért áldozta fel magát értünk, magáról megfélelkezve: *exinanivit semetipsum!*

Az engesztelés hivatása.

Ez az engesztelés szent hivatása, amely egészen különleges hivatás, nem mindenkinek, nem a nagy tömegnek szól. Nem sokan értik meg azt, hogy az egész élet engesztelés legyen. — Az Úr Jézus engesztelő életének hasonlóságára lemondani még a magasabb lelkiiség örömeiről is, olyan áldozat, melyre nem sokakat hív az Úr. De ez az idő az engesztelés ideje! Tartsunk bűnbánatot! Akik most olyan

közel állnak az Úr Szívéhez, mint a Szűzanya, megértik azt, mit jelent engesztelő áldozattá válni! Hiszen mártírok Királynőjének nevezik a Szűzanyát, pedig ő nem halt mártirhalált, de szívében feláldozta magát Krisztus keresztje alatt.

Nem kötelező.

Az engesztelő éle hivatás nem kötelező, nem kényszer. Ha a lélek fél az áldozat nagyságától, nem parancs ez számára. Az Úr nem ettől teszi függővé a lélek üdvösségét s nem mondja, hogy vétkezel, ha nem vállalkozol erre!

Engem hív az Úr!

De az a lélek, aki egészen befogadja Jézus Szíve vonzását, aki megérti az ő kívánságát, szíves-örömezt odaadja magát, — megérti hivatását, kiválasztottságát: engem hív az Úr! Az Úr bizalma, szeretete, amellyel el

akar halmazni, az Úr leereszkedése, amellyel egészen magával egyesít, ellenállhatatlanul sürgeti: Éljek én, de már nem én, hanem Krisztus éljen énbenem! Ez az én élethivatásom! Az én engesztelő életáldozatomon keresztül Isten kegyelmét kell szétárasztanom az egész világra! Amikor az engesztelő életáldozatra kapom Isten meghívását, akkor az Úr jósága fordul hozzám, az Ő jóságának eszközüvé tesz, hogy így áldásává legyek népemnek és megmentője az emberiségnek.

Megszólalt az Úr!

Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra! Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítétek szíveteket! (Zsolt. 94. 8.)

MÁSODIK ELMÉLKEDÉS.

Mit kívánsz tőlem, Uram?

Nehéz követni

Ma, ha az Úr szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket!... Zsolt. 94. 8. Sokszor megtörténik, hogy az ember hallja ugyan, mit kíván tőle az Úr, érti milyen áldozatra, kiválasztottságra serkenti, mégis oly nehezen követi, mert megkeményíti szívét. Mi az oka ennek? Ennek csupán az az oka, hogy az ember nagyon nehezen tud lemondni azokról az örömekről, azokról a vigasztalásokról, amelyeket neki Isten nyújt. S mikor az Úr Jézus még nagyobb áldozatot kíván tőle, — hogyha le kell mondania sok örömről — nehezen tudja meghozni a legnagyobb áldozatot.

A legnagyobb áldozat.

Lemondani azokról az örömekről, vigasztalásokról, amelyeket az Úr a lelkiéletben nyújt, ez a legnehezebb áldozat, de egyben a legkedvesebb is Isten előtt. A lelkiélet útjain leküzdeni a kis bűnöket, a hibákat még a gyarlóságból elkövetett piciny eltévelyedéseket is, nem könnyű feladat és az ember ha ezt elérte, valahogyan úgy érzi, hogy már mindent megtett, ennél magasabbra a tökéletességben már nem emelkedhet. Pedig a tökéletességben való haladás igazi komoly foka ott kezdődik, ahol az ember le tud mondani önmagáról, az örömekről és vigasztalásokról is, amelyek pedig olyan jól esnek szívünknek.

Tagadd meg magadat!

Az Úr Jézus ezt sürgeti. Tagadd meg magadat, vedd fel keresztedet és

azután jöjj és kövess engem! (V. ö. Mt. 16, 24.) Így szól mindazokhoz, akiket valaha tanítványainak választott: Jöjj és kövess engem! Ez a hívás ma is gyakran elhangzik az engesztelő életre elhivatott lélek mélyén. Mert az engesztelő áldozattól is ezt kívánja: Tagadd meg önmagadat, vedd fel keresztedet, jöjj és kövess engem!

Vállalni a keresztet!

De azt is megmondja, miben áll az ő követése: „Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám!” Mt. 10, 38. Az ő követése tehát némcsak a mélyebb lelkiélet élésében áll, hanem keresztjének elfogadásában is. Vállalnunk kell áldozatos életét is. Uram, mit kívánsz tőlem? — szól a lélek az egyesülés percében. — Semmi mást — felel az Úr, — mint hogy elvállald az én életem keresztjét s az én életem szenvedését.

Vállalni az engesztelő élet keresztjét!

Az engesztelő élethivatás nem egyéb, mint az Úr Jézus engesztelő életének vállalása. Követni őt azon az úton, amelyen a kereszt és a szenvedés útját járta. Úgy válni engesztelő áldozattá, ahogyan ő ajánlotta magát fel mennyei Atyjának a bűnösökért. Egészen neki kell adni magunkat és tökéletesen egyesülve vele élni az ő áldozatos életét. Erről van tehát szó, amikor meghív az Úr az engesztelő életre!

A világ nem érti meg.

A világ ezt nem érti meg, de nem is értheti meg. Hogy valaki önként lemondjon minden olyan örömről, amely nem bűnös, amely nem akadály a lelki előmenetelének, nem akadály az örök boldogságnak, mégis lemondani róla, — ez nagy titok, ezt csak az értheti

meg, aki az Úr Jézust nagyon és tökéletesen szereti! Ezt a nagy titkot megmagyarázza Szent Pál: „Krisztussal együtt keresztre szegeztettem; élek pedig már nem én, hanem Krisztus él énbennem“. Gal. 2, 20. Akinek szívét egészen át- meg átjárja az isteni szeretet, akinek szíve tökéletesen kitárul, hogy befogadja az Úr Jézus szeretetének mennyei ajándékát, az egészen és teljesen egyesül az Úrral. Ebben a lélekben valósággal újból megtestesül az örök Ige és folytatja titokzatos életét: keresztre feszítetik Krisztussal.

„Ami híja van Krisztus szenvedéseinek . . .“

Sőt Szent Pál tovább megy és azt mondja: „Most örömet szenvedek értetek s kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedéseinek.“ Kolosz. 1, 24. De hogyan lehetséges ez? Nem végtelen tökéletességű volt-e

Krisztus áldozata? Vajjon nem békitette-e ki tökéletesen az Istent az emberiséggel? — Természetes, hogy Jézus Krisztus keresztáldozata teljes és tökéletes kiengesztelést és elégtételt nyújtott a megsértett Istennek. Ámde Jézus azt akarja, hogy keresztáldozatában mindenki résztvegyen, a bűnös, hogy a maga vétkeiért nyújtson elégtételt, az engesztelő lélek pedig, aki őt mérhetetlenül szereti, hogy a népért, testvéreiért engeszteljen. Az engesztelő lélek életén keresztül kiújul Jézus kinszenvedése és kiújulva tovább folytatódik egészen az idők végezetéig, Isten országa végleges eljöveteleig. Ez tehát a „híja” Jézus kinszenvedésének, hogy én is egyesüljek vele és szenvedésemet egyesítsem az ő szenvedésével, vagyis Krisztus szenvedjen, Krisztus éljen bennem.

„Jézus bennünk van...“

Azt mondtam, hogy a világ nem érti ezt a csodálatos tanítást. Igen, mert „századok és nemzedékek óta el volt rejtve...” Kolosz. 1, 26. Pedig „ez a titok a dicsőség gazdagságát adja a pogányoknak és nem más, mint az, hogy Krisztus bennetek van, ami a dicsőségnek a reménye.” Kolosz. 1, 27. *Jézus bennünk van* és jelenléte fel-emeli, megisztítja, megszenteli lelkünket. De az engesztelő lelkeket még jobban akarja egyesíteni magával, s ezért szenvedéseiben is részesíteni akarja őket. Ez az a szent hivatás, amit Isten egyeseknek nyújt, és ez a hivatás nem más, mint a nagy titoknak megvalósítása: megosztani az Úr Jézus életét, szenvedését.

Szünet nélkül engesztelni!

Ezt az akaratát Jézus anyjával, Máriával üzente meg Fatimában. Elmondta az édes Szűzanya, hogy folytonosan, „túlön-túl“ vétkeznek az emberek, megbántják az Istent s ezért mindig, folytonosan, és túlön-túl, vagyis hősi fokban kell őt engesztelnünk. Ezért hív minket is engesztelni. A bűnök folyton újra és újra feltépik szentséges sebeit, újra és újra kihívják az igazságos Isten büntetését, végveszélybe sodorják az egész emberiséget. Ezért keres az Úr Jézus lelkeket, akik folyton engeszteljenek, — nemcsak akkor, amikor már Isten büntető keze elérte, vagy fenyegeti őket, hanem akkor is, amikor ilyen rendkívüli büntetések nem fenyegetnek. Mert a büntetéstől való félelemben parányi önszeretetet is vegyül az engesztelés szellemébe. De ha az engesztelés hivatása sürget, akkor is engesztelünk,

ha nem fenyeget veszedelem, engesztelünk, mert nagyon szeretjük az Úr Jézust és nagyon közel állunk az Ő Szívéhez, megértjük szomorúságát, fájdalmait a bántalmazások, a vétkek miatt, melyek megújítják kinszenvedését.

Legalább te érezd Szivem szenvedését és engesztelj folytonosan, szünet nélkül, életed egész folyamán! — Ezt kívánja az Úr az engesztelő lélektől.

Nehéz!

Nagyon nehéz a bűnös nemzedék közepette — amikor az emberiség többsége elpártol az Istentől, — megőrizni magunkat a bűntől. Nagyon nehéz távol tartani magunkat a romlottságtól, amely korunkat teljesen megmételyezi. Pedig az Úr Jézus nemcsak azt kívánja, hogy mindezek ellenére is tartsunk ki mellette, hanem azt, hogy minél bűnösebb, esettebb ez a

mai kor, a mai ember, annál jobban érezzük át szentséges Szívének érzelmeit és annál jobban iparkodjunk engesztelni!

Életünk értelme!

Legyen életünk folytonos szakadatlan engesztelés! Ez legyen életünk értelme, jelentősége, tartalma! Az engesztelő áldozat élete — amelyre minket az Úr Jézus meghívott — az ő áldozatában való szakadatlan részvétel. Nem szabad megszakadnia lelkünk kapcsolatának, amellyel engesztelő szenvedésében résztveszünk.

Legyen tehát egész életünk minden pillanata az Úrnak tökéletes engesztelése. Ámde vigasztalást csak az tud nyújtani, aki folytonosan vele van, mindig meglátja és állandóan megérzi, mennyire fájnak neki az ellene elkövetett sértések. Éspedig minden egyes legkisebb, legjelentéktelenebb bocsánatos bűn is!

Engesztelni kis bűnökért is!

Alacoque Szent Mária Margit, mint fiatal leány küzd a hivatással. Eleinte nem tud lemondani azokról az örömről, amelyek önmagukban nem vétkesek ugyan, de mégis bűnalkalmak lehetnek és így Istentől eltávolíthatják. Hosszú és nehéz küzdelmet vív sajátmagával és amikor egy-egy szórakozás után hazatér, nagy fájdalmat okoz neki, hogy újból nem tudott lemondani. Pedig azt is észreveszi, hogy e szórakozások sodorják a bűn felé. Vívódása közben megjelenik neki az Úr Jézus, feltárja szentséges Szívének titkát. Ekkor látja, mennyit szenved Jézus egyetlen, jelentéktelen bocsánatos bűn miatt is. Ennek láttára egyszerre elszakad a szíve minden szórakozástól, hiúságtól, többé már nem vágyódik utánuk, nem esik neheze a tökéletes lemondás. Egyszerre megérti, hogy életének engesztelő áldozat-

nak kell lenni azokért a jelentéktelen, kis bocsánatos bűnökért is, amelyeket az emberek figyelembe sem vesznek.

Méginkább a nagyokért!

Ha pedig egy-egy bocsánatos bűn ekkora szenvedést okoz Jézus Szívének, mit szenvedhet akkor az istentelenség és erkölcstelenség mostani teljes elhatalmasodásától?... Ezért vigasztalja meg őt együttérzésünk és ezért engesztelhetjük életünk felajánlásával. — Azonban a világ nemcsak szomorúságot okoz az Úr Jézusnak, hanem meg is sérti őt a bűnök elkövetésével. Minden bűn merénylet, lázadás Isten végtelen felsége ellen. Ezért minden bűn elégtételt kíván. Az Úr Jézus azért szenvedte a legsúlyosabb szenvedéseket, amelyeket valaha a földön átéltek, hogy megmutassa nekünk, milyen súlyos elégtételt kíván Isten a bűnért,

melyben a teremtmény határtalan vakmerőséggel lázad Teremtője ellen.

Mit nyujthatunk mi?!

Ámde a végtelen Istennek megsértéséért a véges ember nem képes tökéletes elégtételt nyújtani. Ezt csak maga az Isten teheti meg. De mivel a bűnt az ember követte el, azért vett fel az Üdvözítő emberi természetet, hogy így teljes elégtételt nyujthasson szenvedésével és kínhalálával. Jézus Krisztus teljes és végtelen értékű elégtételt nyújtott a megsértett istenségnek, mégis azt akarja, hogy ez az elégtételadás is tovább folytatódjék a szentmisében és a mi életünkben. Akármit is ajánlunk fel elégtételül, Istennek semmi sem tökéletes elégtétel, csupán akkor, ha az Úr Jézus végtelen értékű elégtételével egyesítjük, mert akkor egész isteni érdemét és értékeinek kincseit adja nekünk. Ezért

kell életünknek az ő életével, szenvedésünknek az ő szenvedésével egyesülnie, hogy megoszthassa velünk az ő áldozatának érdemét, értékét és hatóerejét. Ekkor bennem és általam is folyton engesztel és megváltói működése egyesül az én véges munkámmal és engesztelésemmel.

Amit egy kis lélek tehet.

Nem mondhatjuk tehát: én csak kis jelentéktelen, szürke ember vagyok, akinek életében semmi érték nincsen, nem is tudhatok tehát értéket adni. Bármily kicsinyek és jelentéktelenek legyünk is, abban a pillanatban, amint követjük az Úr hívó szavát és egész életünket erre a célra áldozzuk fel, ez az áldozat egyesül Jézus Krisztus áldozatával és annak végtelen érdemeivel gazdagodva, kedves a mennyei Atya szemében. Igenis, nagy dolgokra választott ki az Úr, arra hogy bennünk

és általunk tovább éljen Jézus keresztáldozata; arra, hogy engesztelésének értéke megújuljon bennünk. Halálunk után másik lélek veszi át az engesztelésnek szerepét, az, akit az isteni Gondviselés erre öröktől fogva kiválasztott, hogy utódunk legyen. Ebben a végtelen láncolatban folytatódik az engesztelés isteni műve. Életünk átváltozik, az engesztelés lelkünket a bűnös világ megmentésének eszközévé szenteli. Ezért az az egyszerű, igénytelen kis engesztelő lélek — akiről senki sem tud, — szerepet játszik Isten világmentő tervében, mert részese az isteni Megváltó munkájának.

Arany láncszemecske.

Igen, mert mikor az Úr hívó szavára felajánljuk magunkat engesztelő áldozatul, hasonló dolog történik velünk, mintha aranyhorogba beleakasztanánk egy láncszemet és az a láncszem et-

től az érintéstől nyomban aranylánccá változnék.

Az a kis lélek, aki így engesztel az Úr Jézus érdemeivel egyesülten, az Úr Jézus érdemeinek értékét kapja, elégtételt, kárpótlást nyújt az Atyának, ki minden engesztelő lélekben saját isteni Fiát látja. Kárpótlást ad azok helyett, akik megtagadják Istentől az engedelmességet, a hódolatot és a szeretetet!

„Mindeneket magamhoz vonzok.“

Amikor minden összeomlik és a romlottság egyre terjed, akkor az isteni Gondviselés egyes lelkeket beavat az Ő nagy világotmentő terveibe. Amikor már-már a gonosz győzedelmeskedik, akkor teljesedik be, amit Jézus keresztfeszítéséről mondott: „Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.” Ján. 12, 32. Ezért őrzi gondosan azokat a lelkeket,

akik vele egyesültek, hogy bele ne sodródjanak a világ szellemébe, a bűnbe. Minél bűnösebbek az emberek, annál jobban egyesíti, egybeforrasztja önmagával a kiválasztottakat.

Szentség.

1. A világ bűnösségével szemben az Isten szentsége lehet osztályrészük azoknak, akik ezt az engesztelő, Istennel egyesült áldozatos életet folytatják. Ez az élet már nem is áll meg a kereszttövében, hanem engedi, hogy őt is keresztfeszítsék.

Tisztaság.

2. Akármilyen igénytelen lelkek is vagyunk, nem fog rajtunk a világ szennyes áradata, mely a lelkeket beszennyezi. Az Istennel egybeforrott lélek annál nagyobb tisztaságban ajánlja életáldozatát Istennek, minél érzékenyebb a világ. Miazmás lelkek között jár, de nem fogja meg szívét az érzé-

kiség szelleme, sőt annál nagyobb tisztaságra sarkalja, mert szívét-lelkét egészen az Úrnak áldozta engesztelő életáldozatul.

Szeretet.

3. A világ elszakadt Istentől, a szeretettől, s azóta gyűlölet uralkodik az emberek között, de az engesztelő lélektől távol van a gyűlölség szelleme. Az ő lelküket csak a szeretet tölti be. Minél sötétebb a világ gyűlölete, annál jobban töltekeznek Isten szeretetével. Ezzel adnak kárpótlást az Úrnak.

Élethívatus.

Megszóla! az Úr a mai lelki napon. Kevesen hallják meg az ő hívását, de mi, akik azért jöttünk össze, hogy őt meghalljuk, mi nem keményítettük meg szívünket, hanem ellenkezőleg, — megnyitottuk és kitártuk, hogy jól megértsük, mire hívott meg az Úr!

A mi engesztelésünk nemcsak hangulatos ájtatosság, hanem élethívatus.

Az Úristen számít ránk ebben a bűnös korban, amikor a gonosz látszólag győzedelmeskedik a jó felett. Arra választott ki, hogy átalakuljunk Jézus Krisztusban és elégtételt, kárpótlást nyujtsunk azok helyett, akik hálátlanul és vakmerően megsértik őt. Megértjük az Ő szavát, amely életünk áldozatát kívánja szentségben, tisztaságban, szeretetben **égő és élő áldozat** gyanánt. Úgy egyesüljünk vele, hogy az ő szentsége, tisztasága és szeretete éljen bennünk és alakítson át bennünket.

Mikor az utcákon az esti homályban áttüzesednek a fényreklámok betűi, tudjuk, hogy a bennük átvezetett villanyáram izzította őket. Mikor lelkünket Isten hívó szava éri, egyszerre áttüzesedik a lélek és életünk bekapcsolódik az Úristen világtervébe. Az engesztelés élethivatásunkká válik!

HARMADIK ELMÉLKEDÉS

Ezt kívánom!

A szentség lényege.

Jézus szava a lélekhez a lelki magányban: Minél jobban elszakad tőlem a világ, minél jobban elfordul Istenétől, te annál jobban légy az enyém. Annál jobban oszd meg az én engesztelő életemet. Az Úr Jézusnak ez a szava az életszentségre tanít. Annál jobban és bensőségesebben egyesülünk az Úrral, minél jobban látjuk, hogy a világ eltávolodik Tőle, annál bensőségesebben éljük Jézus engesztelő életét, minél inkább látjuk, hogy a világ csak megbántja és elszomorítja Szívét.

Mit tegyek engesztelésből?

Igen, Uram! — így felel a lélek. Meghallottam a hívó szavadat s megértettem azt, hogy mit kívánsz tőlem. Én örömet és szívesen áldozom fel életemet és egyesítem a te engesztelő életeddel. Mégis, Uram, azt kérdem: Mit tegyek? Nézd, Uram! Felajánlom, odaadom neked önmagam és legyen életem valóban engesztelő áldozat. Dehát, Jézusom, most mondd, mit tegyek engesztelésből? Az Úr Jézus feleli: Engem mintázz!

Éljed az én életemet!

Egész életem engesztelés volt. A legkisebb cselekedetem, munkám, fáradtságom a műhelyben, pihenésem is, minden, minden, amit én a földön végeztem, ez mind engesztelő áldozat volt. Elég lett volna ezek közül az engesztelő cselekedetek közül bármelyik, hogy teljesen kiengesztelje a megsér-

telt isteni fölséget és teljes bűnbocsánatot szerezzen nemcsak egy bűnért, hanem minden bűnért a világon.

Azt kívánom tőled, hogy éljed az én életemet. Ajánld fel az én munkás, imádságos, emberi, földi életemet és egyesítsd a te életedet az enyémmel s így mutasd be engesztelő áldozatodat és bizonyos lehetsz benne, hogy kedves illatú áldozatot adsz az Úrnak.

Mit ajánljak fel?

Mikor Szent Gertrud egyszer nagyon fájlalta, hogy a farsangi ünnepekben mennyit vétkeznek az emberek s a szabadság és érzékiség hány bűnnek a forrása, kéréssel fordult az Úrhoz: „Szeretném, jóságos Mesterem, ha kegyességed megtanítana rá, hogy ezen három nap alatt, mikor a világiak haragra ingerelnek, micsoda különös imádságokkal tudnálak megengesztelni és megkérlelni!“

Jézus Szívét!

Mit felelt erre az Úr? Azt mondta, nagyon kedvesen venné, ha valaki háromszor elimádkozná a Miatyánkot és a három imádsághoz felajánlana valamit az ő életéből. „Az elsöre felajánlaná az Atya-Istennek Szentséges Szívemnek minden gyakorlatát, amelyel valaha a földön az emberi nem üdvösségéért dicséretben, hálaadásban, panaszban, imádságban, vágyódásban és szeretetben fáradoztam, engesztelésül minden földi és testi gyönyörért és gonosz akaratért, amely most rabságban tart valamely emberi szívet.“

Legyen benne a mi szívünk is.

Ajánljuk fel tehát a mennyei Atyának Jézus Szívét és benne a mi szívünket is engesztelésül. Ajánljuk fel isteni Szívének minden dobbanását, minden gyakorlatát, minden egyes szent

cselekedetét. Az Isten dicsőítését, hálaadását, imádságát, háláját, szeretetét, mindazt, ami az isteni Szívben, mint isteni és emberi érzés átment. Ha tehát a mi szívünknek minden dobbanása, minden vágya, minden óhaja együtt cseng az Úr Szívének vágyával, az Úr Szívének kívánságával, ha mi egyesítjük az Úr Jézus Szívének életével, ez a mennyei Atyának tetsző áldozat kedves engesztelés lesz. Az Üdvözítő Jézus élete, az ő Szívének vágya, szeretete, jósága, erényei, ez az, amit fel kell ajánlanunk a mennyei Atyának. De nemcsak úgy, hogy az Úr Jézus Szívét fogadja el a mennyei Atya, hanem úgy, hogy benne legyen a mi szívünk is minden kívánságával és szeretetével.

Érzéseinket felajánlani!

„A második imádkozásra — mondja tovább az Úr Szent Gertrudnak —

ajánlja fel az Atya-Istennek ártatlan nyelvem minden gyakorlatát, melyet ételben és szavakban való önmegtartóztatással és mérséklettel, igehirdetéssel és folytonos imádsággal végeztem az emberi nem üdvösségéért. Ajánja fel engesztelésül mindazokért a bűnökért, melyeket az egész Egyházban torkossággal és részegséggel, továbbá káros és haszontalan beszédekkel elkövetnek.” Tehát nemcsak a Szent Szív mindenegybes dobbanását, vágyódását, szeretetlángját lehet engesztelésül felajánlani az Atyának, hanem az Úr Jézus nyelvét, szent szavát, amelyeket használt, mikor az emberekkel beszélt. Ha egyesítjük vele a mi áldozatunkat, a mi cselekedeteinket, mindazt, amit nyelvünkkel és többi érzékszerveinkkel végzünk a földi élet folyamán, akkor mindez lehet engesztelés. Úgy éljünk és úgy használjuk összes érzékeinket, hogy minden

szavunk, minden cselekedetünk, munkánk legyen egy az Úr életével. Legyen egészen olyan, mint az Úré, legyen neki szentelve. Testi életünk, érzékeink működése, képességeink, mind-mind engesztelő áldozat, ha azt az Úr Jézusával egyesítve a mennyei Atyának felajánljuk.

Szenvedéseinket felajánlani!

„A harmadik imádkozás pedig — mondja az Úr Gertrudnak, — ajánlja fel mennyei Atyámnak szentséges testem minden gyakorlatát az egyes tagok minden mozdulatával és tökéletes életem egész folyamatát meg nem érdemlett szenvedésem és halálom minden keserűségével engesztelésül minden bűnért, melyet a világban ez időben az emberek érzékszerveikkel a saját üdvösségük ellen kegyetlenül elkövetnek.“ Az Úr Jézusnak minden mozdulatát, szenvedését és főleg ke-

reszthalálát ajánjuk fel a mennyei Atyának engesztelésül olyképpen, hogy ezzel egyesítjük a mi szenvedéseinket is.

Az élet apró mozzanatai.

Az engesztelő élet nemcsak egyetlen engesztelő felajánlásból áll, hanem az emberi élet minden mozzanata, minden apró-cseprő kis élménye, engesztelés lehet, ha azt az Úr Jézus életének minden egyes mozzanatával összekapcsolva alánljuk fel. „Egyesülj velem — mondja az Úr a léleknek — és forrj egészen egybe az én életemmel.“ Legyen a mi életünk csakugyan az Úr Jézus élete. Ne használjuk se szívünket, se nyelvünket másra, mint amire az Úr Jézus használta. Úgy éljünk testi és lelki képességeinkkel, mint az Úr Jézus élt a földön. Az a cél lebegjen szemünk előtt, ami az Úr Jézus célja volt, ő legyen mozgatónk, irányítónk, vezetőnk földi életünkben,

s akkor minden apró-cseprő cselekedetünk engeszteléssé válik. Az Úr Jézus engesztelő lelkülete velünk akar élni és velünk akar tovább engesztelni. Engedjük tehát, hogy ő éljen velünk, engedjük, hogy ő engeszteljen bennünk és általunk.

Amit kívülről nem igen lehet látni!

Miben fog különbözni életünk annak az életétől, aki nem ajánlja azt fel engesztelő áldozatul? Lehet, hogy a külső és felületes szemlélő előtt semmiben sem. Nem veszi észre, hogy másként élünk, mintha csupán lelkiéletet élnénk. Hangsúlyozzuk azonban, hogy csak a felületes szemlélő előtt, mert ha valaki bele tudna nézni az engesztelő lélek mélyébe s meglátná azokat a megmozdulásokat is, amelyek külsőleg nem igen nyilvánulnak meg, szükségképen észrevenné, hogy az en-

gesztelő léleknek az engesztelő hivatás más szint, más lendületet ad, mint annak, aki csak lelki életet él. Az engesztelő életfelajánlással az egész élet megváltozik, az egész életfelfogás más lesz. Az engesztelésre való meghívással életünk hasonlóvá lesz Jézuséhoz, engesztelésünk átalakul az Úr Jézus engesztelésévé.

Az első felajánlás ereje.

Az ilyen ember állandóan látja maga előtt azt, akinek felajánlotta magát, lelki szemei mindenkor őt figyelik, őt látják, mindig övele van. Nem felejt el, hogy engesztelő áldozat. De ha néha nem is gondol épen rá, az élő felajánlás ereje megmarad és viszi őt előbbre, s hatása megmarad mindaddig, amíg csak tudatosan vissza nem vonja felajánlását. Olyan ez, mintha valaki beül a vonatba. Amikor felszáll, tudatosan akarja, hogy a vonat vigye

öt oda, ahova utazni szándékozik. De ha már benne ül a vonatban, nem szükséges akarni vagy arra gondolni, hogy vigye őt a vonat, a nélkül is viszi, mert elég volt az az akarat, amikor felszállt.

Ha átadjuk magunkat engesztelésül Krisztusnak, ezzel az egy felajánlással felszálltunk a vonatra, vagyis úgy egyesítettük életünket az engesztelő Krisztus életével, hogy hacsak vissza nem vonjuk felajánlásunkat, akkor ő visz. De ha tudatosabban éljük az engesztelő életet, akkor jobban visz. Ebben különbözik az engesztelő élet a másik élettől, az engesztelő élethívátás az egyszerű lelkiélettől. Minél tudatosabban éljük az engesztelő élethívátást, annál jobban éljük az engesztelő élethívátást, annál jobban kapcsolódunk az Úr Jézus engesztelő életébe. Az első elhatározás a felajánlás teljes erejével visz akkor is, amikor

nem érezzük kifejezetten, hogy odaadtuk magunkat az Úrnak.

Meghalni magunknak!

Az Úr Jézus azt kívánja tehát, hogy ha elfogadtuk hívó szavát, ne legyünk többé önmagunké, ne magunknak éljünk. Csodálatos misztérium meghalni magunknak, kikapcsolni az embernek önmagát, mint életcélt. Az édesanya nagyon jól megérti ezt. Nem magának él, hanem a családjának, a gyermekeinek. Ugyanez az engesztelő lélek hivatása: nem magának él többé, hanem felajánlja magát az Úr Jézusnak, s ennek következtében másoknak él, mint ő is. Krisztusnak nem volt szüksége, hogy önmagáért engeszteljen, nem volt szükséges, hogy elégtételt nyújtson az Atyának, hiszen ő sohasem vétkezett. Önként, irántunk való szeretetből akarta magát felajánlani engesztelő áldozatul, hogy a mi ja-

vunkat szolgálja, miérettünk nyújtson elégtételt, s ezzel vigasztalja, kárpótoja a mennyei Atyát. Az édes Jézus az engesztelő hivatással altruista lelkeket akar nevelni, akik nem önmagukért, hanem azokért engesztelnek, akikért az Úr akar engesztelni, akiknek bűneiért ma akar elégtételt nyújtani.

Engeszteljünk szenvedéssel!

Nemcsak az egyes apró-cseprő cselekedeteinkkel, nemcsak a tökéletes felajánlással engesztelhetünk, hanem főleg azzal, amivel az Úr Jézus engesztelt: szenvedéssel. Mikor azt kérjük tőle, hogy úgy egyesítsen szent tagjaival, hogy az élet minden percében vele együtt használjuk érzékeinket, akkor belezárjuk a szenvedést is. Hiszen az ő engesztelése főleg szenvedése volt a Golgota útján, egész a kereszt felmagasztaltatásáig. Egyesüljünk szenvedésével, kereszthalálával!

Oszd meg keresztemet.

Aki egészen egyesül Jézussal, szükségképen el kell hogy jusson a szenvedéshez, a kereszthez. Aki keresztjét nem veszi fel, nem méltó hozzá. Ha mi igazán egyesülünk vele és igazán megértjük hívó szavát, amellyel bennünket is engesztelő áldozatokká akar tenni, akkor ne csodálkozzunk, ha jelentkezik majd a szenvedés és a kereszt, ha nekünk is áldozatot kell hoznunk. Azt mondja Jézus a léleknek: **Oszd meg keresztemet! Vedd magadra az én szenvedésemet!**

Melyek azok a szenvedések, amelyekkel engesztelhetünk?

Az élet kellemetlenségei.

Akarva, nem akarva az életben minduntalan kellemetlenségekkel találkozik az ember. Vannak kellemetlenségek, amelyeket elkerülni nincs mód-

jában, amelyek soha sem szűnnek meg, sőt ha engesztelő áldozatok leszünk, gyarapodni kezdenek. Minél inkább engesztelünk, minél jobban érezzük, hogy áldozatot kell hoznunk, annál jobban küldi Isten a különféle kellemetlenségeket. Ezeket az apró-cseprő bajokat legtöbbször türelmetlenül vesszük, viszont elkerülni nem tudjuk. Egészen bizonyos, hogy ha az ember a kellemetlenségeket nem akarja elviselni, sokkal súlyosabbak, nehezebben elviselhe őket, mintha Isten kezéből szívesen vesszük. Olyan ez, mint a szűnyogcsípés, ha az ember kikaparja, jobban fáj. Ha az ember ágaskodik a kellemetlenség ellen, mindig jobban fáj, mintha megadással viseli.

A kellemetlenségekben lássuk meg az Úr Jézus keresztjét, egyesítsük azokat vele. Minél jobban éltet a vágy, hogy az Úrral együtt engesztelünk, annál inkább érezni fogjuk, hogy ezek

a kellemetlenségek hozzá tartoznak az engeszteléshez.

Az élet komoly nehézségei.

Sokkal nagyobb áldozatot kíván a másik kereszt, amit az Úr Jézus szokott küldeni: a különféle nehézségek. Ki ne találkozott volna életében nehézségekkel? Egyszer, kétszer talán sikerül is elhárítani, de ha komoly nehézségekkel kell küzdenünk, akkor nagyon nehéz elviselni. Vannak, akik sokszor panaszkodnak, hogy mindig nehézségekbe ütköznek. Akármire fogjanak, egészen bizonyos, hogy valami akadály közbejön. Sokszor oly nehéz egy tervet megvalósítani, hogy még azt az örömet is megrontja, amelyet a cél elérése okoz.

Az Úr Jézus vállalta!

Ezeket a nehézségeket ne úgy tekintsük, mint gátat, amelyek próbára

tesznek, hanem mint az Úr Jézus keresztjének egy részét. Az isteni Üdvözítő élete is mennyi nehézségbe ütközött! Eljött a földre, de övéi nem fogadták be. Szegénységben kellett dolgoznia 30 éven keresztül! Olyan munkát végzett, amely látszólag egészen elvonta isteni küldetésétől. Hiszen akkori szokások szerint a férfi csak 30 éves korában léphetett a nyilvános élet porondjára. Az Úr Jézus sem tanulhatott előtte. Vállalnia kellett a harminc év munkáját, hogy utána megkezdhesse megváltói tevékenységét. S az Úr Jézus vállalta, mert keze munkája is engesztelő áldozat volt, melyet a mennyei Atyának az emberek bűneiért ajánlott fel.

Jézus keresztjének szilánkjai.

A nehézségek önkéntes, szíves vállalása olyan kereszt, amelyre fel kell feszíteni magunkat, hogy ezzel vállal-

juk az Úr Jézus szenvedését. Ne ijedjünk meg tőlük, ha találkozunk velük életünk útjain. Ne engedjük, hogy e nehézségek akár lelkiéletünkben, akár engesztelésünkben akadályozzanak, vagy lelohasszák kedvünket, megbénítsák lelkünket. Vegyük ezeket a nehézségeket úgy, ahogy az Úr Jézus tekinti, tekintsük az ő keresztje egy-egy szilánkjának.

A nélkülözés keresztje.

Egy másik kereszt, — és sokan kapnak belőle: a nélkülözés! Akinek nemcsak az hiányzik, ami az életet széppé, kellemesebbé teszi, hanem nélkülözi azt is, ami az élethez szükséges, ami emberi méltóságunkhoz elengedhetetlen, ugyancsak viseli e keresztet! A mai nehéz időkben, a háborús nélkülözések idején napról-napra jobban és jobban reánk nehezedik a nélkülözés keresztje. Küldi ezt Jézus mindenkinek,

de nekünk nemcsak azért küldi, hogy szenvedjünk, hanem hogy a nélkülözés keresztjén keresztrefeszítve vele együtt engeszteljünk. Ez is az Úr egyik engesztelési formája, ő is nélkülözött, ő is szegénységben, lemondásban töltötte földi életét. Az Úr Jézusnak nincs hova fejét lehajtania, nem volt nyugodt otthona, ahol szeretettel várják és azt akarta, hogy az apostolok is osszák meg vele a nélkülözés életét. Jöjjenek a bajok, jöjjön a nélkülözés keresztje, ne húzódozzunk tőle! Fogadjuk szívesen az engesztelés szellemében!

Lelki szenvedés.

Sírva születünk és könnyek közt halunk meg, de ami kitölti földi életünket, az is sírás, könny. Joggal nevezi Szent Bernát siralom völgyének ezt a földtekét, amelyen élünk! Mióta az ember az első bűnt elkövette,

azóta bajok és szenvedések zúdultak rá. Eredetileg a Gondviselés mást akart. A paradicsomból száműzve volt a szenvedés. Minden testi és lelki kín, minden szenvedés a büntetés után jött. Azóta a földi élet tele van vele. Ki az, aki át ne ment volna valamilyen szenvedésen? Nemcsak külső fájdalmak, az élet tövise, gyötrelmei jönnek, hanem nap-nap után érnek fájdalmak a lelkiéletben is, akár lelki szárazság, elhagyatottság, akár lelki sötétség, vigasztalanság formájában. Valóban szenvedéssel teli az ember élete! Az engesztelő életfelajánlás a szenvedésben nemcsak Isten ráncmért csapását fogja látni, hanem örömmel és szívesen veszi, — mert épen ebben látja — a szenvedő Krisztushoz való legnagyobb áthasonulását.

Krisztus példája erre tanít.

Krisztus Urunk is szenvedett, akarta magára venni életünk minden szenvedését és nyomorúságát. Azután engedte, hogy keresztre feszítsék és a legnagyobb gyötrelemmel váltott meg minket. Szervedés nélkül nincs a szenvedő Krisztusban való részesedés. Szervedés nélkül nem lehet Krisztushoz hasonlítani, enélkül a lélek nem forrhat egybe vele, mert ő épen a szenvedést választotta az engesztelő életáldozat legfontosabb felajánlásának. Az Úr Jézus legkisebb cselekedete elegendő lett volna arra, hogy az egész világot üdvözítse, mert végtelen értékkel bírt, mégis a legnagyobb szenvedést vállalta. Engedte, hogy a halál módjai közül a legkínosabbat alkalmazzák rá, engedte, hogy felfeszítsék a keresztre, s kifeszítve, véresen, az utolsó pillanatban döfje át Szívét a katona lándzsája. Szent testének

sebhelyei hirdetik, hogy a Mester szenvedéssel akart elégtételt nyújtani a mennyei Atyának érettünk, bűnösökért.

Mire tanít Krisztus sebei?

Krisztusnak szent vére és szent sebei kezén, lábán, szívéen, fején azt tanítja a meghívott engesztelő lelkeknek, hogy akármilyen szenvedés ér, ez nem más, mint nyilvánvaló jele annak, hogy az Úr elfogad a, szívesen veszi engesztelő életfelajánlásunkat és juttat nekünk is az ő engesztelő szenvedéséből és keresztjéből! Amikor tehát kellemetlenség, nélkülözés, szenvedés ér bennünket, mindig az Úr szól hozzánk! Azt mondja: Fogadd el tőlem a keresztet! Én adom, hogy szenvedve, velem együtt engesztelj!

Hógolyó a nyakunkba!

Nagy tél idején boldog vőlegény halad az utcán. Annyira elmerül gon-

dolataiba, hogy észre sem veszi merre jár. Hirtelen hógolyó zúdul a nyakába. Mérgesen feltekint, de csakhamar elül minden harag szívében: jegyesét látja az ablakban. Boldogan mosolyog le rá: Mivel nem néztél rám, így figyelmeztettelek! Prózai hasonlat, de nagyon találó. Mindenegyes kellemetlenséggel, nehézséggel, mindenegyes nélkülözéssel így akar figyelmeztetni Krisztus: Én vagyok, nézz rám, s ne járd az élet útjait, mintha nem volnék! Én nézek rád, ved vagyok, csak te is nézz rám, láss engem és szeress! Ilyen kis figyelmeztetés a földi élet szenvedése.

Az Úr Jézus maga küldi nekünk az élet apró-cseprő bajait és nagy keresztjeit egyaránt, s azt akarja, hogy mindig őt lássuk, őrá gondoljunk, mindig vele egyesülve szenvedjünk. Csak azért küldöm, mert jobban szeretsz azoknál, akik engem megbántanak,

akik nekem szomorúságot okoznak, — azért küldöm, mert engesztelő lélek vagy.

„Hogyan — én nem vagyok felfeszítve?”

Ha egyszer igazán felajánlottuk magunkat engesztelő áldozatul, akkor azon csodálkozunk, ha nincs kereszt! Akkor az ember úgy áll az Úr Jézus keresztje előtt, mint Assisi Szent Ferenc, aki így kiáltott fel: Hogyan, Uram, Te keresztre vagy feszítve és én nem vagyok felfeszítve? Hogyan, Uram, Te a kereszt en szenvedsz és énnekem jól menjen a dolgom, nincsenek nehézségeim, szenvedéseim, nem vagyok felfeszítve az engesztelő szenvedés keresztjére? Az engesztelő élet-áldozatnak nem az a pszichológiája, hogy néha-néha valamit az engesztelés oltárára vigyünk, hanem hogy egész életünk engesztelés legyen! Fel

vagyok szögezve Krisztussal s szenvedek vele együtt, és azon csodálkozom, ha nincs mit szenvednem!

Elbírom?

Uram, elbírom-e én ezt, mert én olyan nagyon gyenge vagyok? Én csak az örömet szerettem eddig. Csak akkor éreztem magamat jól, ha örömöm volt, ha vigasztalást éreztem. — Igen, elbírom, mert most, hogy engem engesztelő áldozatul kiválasztottál, te vagy velem, te engesztelsz bennem!

Igen! Elbírod!

Igen! Elbírod! Én segítelek, én erősítelek! Aki a maga erejére támaszkodik, összeroskad, aki a maga erejében bíz, hamar visszacsúszik. Az igazi engesztelő áldozat nem a maga erejében bíz, hanem annak az erejében, aki neki ezt a szent hivatást adta. Nem a maga emberi elhatározásának

erejében, hanem az isteni Bölcsesség erejében bízunk. Ez az örök Bölcsesség akarta öröktől fogva, hogy én áldozatos életet éljek, hogy az Úr engesztelésének részese, folytatója legyek!

Az isteni Bölcsesség akarta!

Az engesztelő áldozat az Úr bölcsességében bízunk, akiktől hivatását vette. Ha az isteni Bölcsesség elejétől fogva, mielőtt bármit is teremtett volna, úgy rendezett be mindent, hogy a világtörténelem folyamán nekem szerep jusson, hogy általam Krisztus engesztelő áldozata folytatódjék, akkor én bízom benne! Nem azért választott ki engem, mert alkalmatlan, hanem azért, mert *alkalmas vagyok!* Nem azért választott, hogy összeroskadjak, hanem azért, hogy elviseljem keresztjeimet! Nem azért választott, hogy Krisztus szégyene és gyalázata legyek, hanem, hogy áldás fakadjon engesztelő áldo-

zatomból! Ha az isteni Fölség így rendelkezett, én bízom, bízom bölcsességében. Akkor én jól választottam, amikor az Úr hívó szavát szívesen fogadtam és magamat odaadtam!

Roppant erő van ebben a bizalomban! A magam bölcsességében nem mertem volna bízni, Isten bölcsességében merek! Isten rendelt mindent. Tudta, hogy mennyire tudok én is engesztelő áldozat lenni! Megnyitotta Szívét, kiáradó szeretete az engesztelés keresztjére szegezett, hogy a keresztáldozatában én is részesedjem és engesztelése általam folytatódjék egész életem utolsó lehelletéig.

Bízom Isten irgalmában!

Nemcsak az isteni Bölcsességben bízom, hanem Isten irgalmában is. Nem olyan értelemben, hogy Isten irgalmas lesz nekünk, akik engesztelünk, hanem hogy irgalmas Szíve nem hagy ma-

gamra! Bizom az isteni irgalomban, amely nemcsak megbocsátani tud, hanem velem együtt érezni is! Az Isten irgalmas Szíve nemcsak azt jelenti, hogy az Úr megbocsát, hanem azt, hogy együttérez velünk minden bajunkban, nyomorúságunkban. Érti azt, ami nekünk fáj. Ha valami nehéz, az édes Jézus is együttérez velünk, ha szenvedünk, ő is szenved! Az ő ereje teljesedik ki szenvedéseinkben, kínjainkban, fájdalmainkban. Én az Úr irgalmában bizom, aki velem együttérez, mert szeret!

A legnagyobb szeretet részesévé tesz.

Az Úr Jézus a legnagyobb szeretettel szeret. Senki jobban nem szeret, mintha valaki életét adja barátaiért. Az édes Jézus szenvedése és kereszthalála a legnagyobb szeretet bizonyossága. A keresztt, amit küld, nem annak

a jele, mintha haragudnék reánk, vagy elhagyott volna bennünket, hanem annak, hogy elfogadta engesztelő áldozatunkat, jobban egyesít magával, tökéletesebb egységet akar az ő élete és a mi életünk között. Ha nagy szenvedést küld nekem, akkor azt kérde: akarok-e engesztelni vele. Akarok-e egészen eggyé válni a legnagyobb kereszttel? Azért adja nekem az engesztelő áldozatra való hivatást, mert a legnagyobb szeretet részesévé akar tenni.

Bízom Isten erejében.

Ha mi az Úr Jézussal a legbensőben egyesülünk, akkor az ő engesztelése a mi engesztelésünk, az ő szenvedése a mi szenvedésünk, az ő isteni ereje a mi életerőnk. Ne a magunk életét, erejét nézzük, amikor Isten akar bennünk élni, ne mondjuk, hogy gyenge, gyarló és esendők vagyunk. Isten ereje tökéletesedik ki bennünk és

megszünteti gyengeségünket. Minél tökéle-
nyebbnek érezzük magunkat, an-
nál inkább engedjük csak, hogy az Úr
ereje hasson át, és hártson el minden
akadályt, amely útját állja annak,
hogy tökéletes engesztelő áldozatok
legyünk. Ezért hiszek az engesztelés
nagy erejében! Egyenesítsétek az Úr
útját, hogy a lelkek síma útján vonul-
hasson az Üdvözítő! Útjába ne álljon
akadály, hogy az isteni erő megszáll-
jon, áthasson, áthasonítson engem!
Uram, ha engem te biztatsz, te erősí-
tesz és szereteteddel eltöltesz, akkor
erős vagyok minden áldozatra, szenvedés-
re! Akkor nem félek többé, hanem
az engesztelő életáldozatra való szent
hivatást: Elfogadom Uram!

**Mégsincs vége minden
örömnek!**

És amikor magamat odaadom neki,
mosolyogva áld meg és azt mondja:

Ne gondold, hogy az én engesztelő keresztemmel eldobtad magadtól az élet örömét és csak szenvedést fogsz érezni! Megtanítlak örülni a szenvedésben is! A szenvedés fogja majd a legnagyobb örömet okozni a lelkiéletben.

Hogyan lehet az Uram? Hogyan lehet örülni a szenvedéseknek? Voltak ugyan szentek, akik azt mondták, vagy szenvedni, vagy meghalni; de én nem értem őket!

Öröm forrása.

Az Úr megérteti velünk, hogy ami fáj az emberi természetnek, az nem fáj a léleknek, ha az Istennek él; ha az isteni Bölcsesség szeretet-tüzénél nézzük a szenvedést, akkor egyszerre más képet nyerünk. Ennek fényénél látom, hogy az élet apró-cseprő kellemetlenségei, a nehézségek, a nélkülözések, keresztek tulajdonképpen nem szenvedések, hanem csak eszközök,

hogy ezekből nagyobb, a legnagyobb jó fakadjon. Az öröm nem más, mint a jó tudatos bírása. Ha tehát én résztveszek az Úr szenvedésében, engesztelő áldozatában, azt látom, hogy ebből a szenvedésből, ebből az engesztelő áldozatból a legnagyobb kegyelem, a legnagyobb jó, a legnagyobb áldás fakad. Krisztus keresztségének áldása, kegyelme, Krisztusnak irgalma, szeretete árad nemcsak nekem, hanem a lelkeknek, az egyháznak, az egész világnak. És akkor kimondhatatlan örömet okoz nekem az, hogy részese lehetek Krisztus engesztelő életáldozatának és szenvedésemmel kieszközölhetem a bűnösök megértését és örök üdvösségét.

Aldást fakaszt nyomunkban.

Jusson csak nekünk minél több Krisztus keresztségéből, amíg szenvedni tudunk a földön, hogy minél több lel-

ket mentsünk meg, minél többen tudjanak egybeforrtni a szenvedő, keresztben függő Krisztussal! Minél nagyobb áldozatot hoznak az engesztelésre hivatottak, annál nagyobb áldás és öröm fakad nyomukban!

NEGYEDIK ELMÉLKEDÉS

Hűség a végső győzelemig!

Maradj állhatatos!

A lelki napon megszólal az Úr a lélek mélyén. Az ő hívó szava az isteni Bölcsesség világosságát hozza lelkünkbe. Szent hivatás, melyet a jó Isten közöl. Megindít egy olyan úton, melyet az isteni Bölcsesség tervez számunkra. Ez a legnagyobb öröm forrása. Ha megértettük ezt a szót, ha felajánlottuk magunkat engesztelő áldozatul és egyesítjük engesztelésünket Jézus engesztelő áldozatával, akkor az Úr újra megszólal és mondja: Örömmel fogadom felajánlásod, csak maradj kitartó, hűséges, állhatatos a végső győzelemig!

Kételedsz hűségemben?

Uram Jézus, miért kételedsz hűségemben? Úgy látod-e, hogy az én felajánlásom nem lesz kitartó? Féltesz engem? Azt gondolod, hogy a szenvedésben megtorpanok? Akkor talán elhamarkod am a választ, amikor követtem hívó szavadat? Visszalépjek??... Meghátráljak??... Megfutamodjam??...

Az isteni Üdvözítő megmutatja lelkünket s felvilágosít arról, miért kívánja, hogy ne csak felajánlásunkat tegyük meg, hanem legyünk állhatatosak is, hűségesek és kitartók az életáldozatban.

Az apostolok is meginogtak.

Azért biztat erre, mert az apostolok is egy pillanatban meginogtak, amikor nem tudták, hogyan értelmezzék az Úr szavát: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem...” Ján.

6, 55. Látták, hogy mások is megbotránkoznak s ők is egy pillanatra megzavarodnak. Az Úr Jézus kérdi: „Csak nem akartok ti is elmenni?” Ján. 6, 68. Talán ezért buzdít az Úr Jézus most minket is hűségre és állhatatosságra.

A test gyöngé!!

De másik oka is van. Az édes Jézus, amikor tudva az apostolok jóakarátát, de látva gyarlóságukat, azt mondotta: „A lélek ugyan kész, de a test gyöngé” Mt. 26, 41. — akkor ránk is gondolt. Ha szívesen is szánjuk magunkat az engesztelő életre, mégis mikor jön a szenvedés, tapasztaljuk, hogy a test erőtlen. Az Üdvözítő arra buzdít, hogy ő, aki a szent hivatást adja, kegyelmet is ad a kitartásra, csak használjuk fel azt. Tőle jön a hivatás, tőle jön az erő is!

Isten ad kegyelmet hozzá!

Ha idegen mondaná: szeressük a szenvedést, semmi visszhangja sem lenne bennünk, ha a jó Isten nem szólalna meg lelkünk mélyén! Mert a hivatást megérteni és megszeretni csak akkor lehet, ha engedjük, hogy a kegyelem működjék bennünk. Hányan hallják a hivatás szavát és nem fogja meg szívüket, nem indítja lelküket elhatározásra és áldozatra. A jó Isten szól a lélekhez! Az Isten kegyelme működik. Ez a kegyelem segíti a lelket, hogy megértse Isten hívó szavát és kövesse. Kell a kegyelem, hogy a lélek kövesse hivatását. „Én adok erőt hozzá” — mondja az Úr Jézus.

Istennel egyesülve könnyű.

Az engesztelő áldozat az Úr Jézussal való legbensőségesebb egyesüléssel függ össze. Az Úr Jézus velünk él,

velünk egybeforr, Isten szentségének a kegyelmét hozza magával. Ő a szentség forrása. Ha velem él, akkor nem lesz nehéz az életszentség megvalósítása. Ha magamban hordom az isteni tökéletességet, nem lesz nehéz megvalósítani az engesztelő áldozatot. Ha velem él az örök Szeretet, akkor ő mindig frissen tartja lelkem készségét, hogy engesztelő áldozat legyek szeretetből.

Kegyelmi állapot.

Az engesztelő életáldozat nemcsak erkölcsi program, hanem állapot, status vitae. Az Úr Jézus szentségének, tisztaságának, szeretetének a részese vagyok, mert az ő engesztelő életáldozatával egyesülök, Őbelőle fakad az engesztelő életáldozat kegyelme, lendülete, ereje. Az engesztelő életfelajánlás úgy összekapcsol az Úr Jézussal, hogy ebből állandó életforma alakul. Aki ben-

nem van, akit magamban hordozok, az az enyém. Ahogy én átadom magam Jézusnak, úgy adja ő önmagát nekem és egészen az enyém: szentségével, tisztaságával, szeretetével, kegyelmével. Ha az enyém, akkor rendelkezem vele, meríthetek belőle és soha nem szab határt, hogy mennyit merítsek belőle.

Egyben erkölcsi program!

Ez a kegyelmi állapot nem zárja ki, hogy az engesztelő áldozat egyben erkölcsi program is legyen számunkra. Necsak bennünk legyen szentség forrása, hanem menjen át életünkbe is, szabja meg lelkeségünk irányát! Magaslát ez, melyre fel kell emelkednünk, erkölcsi életforma, melyet magunkban valóra kell váltanunk.

Állhatatosság.

Maradjunk hűségesek elhatározásainkban, maradjunk állhatatosak az en-

gesztelő életáldozatban. Meg ne inogjunk a szenvedésben, hanem fogadjuk készségesen és örömmel. Az állhatatosság annyit jelent, hogy mindig készségesen, örömmel fogadjuk az Úr kezéből a szenvedést. Sokkal nagyobb érdem a készséges keresztvállalás, ha elfogadjuk, amikor az Úr maga küldi a szenvedéseket, keresztet, az engesztelésnek eszközeit, mint amikor mi magunk válogatjuk azokat. Ez a készség annál inkább értékes, mert nem a magunk izlése, akarata érvényesül. Akkor jön, amikor nem kívánjuk. Ha készségesen tudjuk fogadni és vállalni, kétszeresen kedves engesztelő áldozat a mennyei Atya szemében.

Szeretetből!

De szeretetből is maradjunk engesztelő áldozatok. A keresztet mindig szeretetből kell fogadni. Szeressük elsősorban azt, aki nekünk a maga

szenvedéséből juttat. Aki megengedi, hogy az ő engesztelő keresztáldozatából valamit mi is vállalhassunk.

Isten elfogadja áldozatunkat!

Nehéz időkben minél nagyobb szükség van az engesztelésre, annál több alkalmuk van a szenvedésre azoknak, akik felajánlják magukat áldozatul. Az engesztelő lelkek mindegyikénél van valami baj, betegség, szenvedés! Ne síránkozzunk, ne jajgassunk tehát, ha ez a szenvedés utólér bennünket. Ez csak annak a jele, hogy az Úr Jézus szívesen fogadja áldozatunkat.

Nyugodtan, higgadtan!

Ilyenkor, — amikor jön valami baj vagy szenvedés, — viselkedjünk *nyugodtan, higgadtan* és megfontoltan. A világ embere, amikor baj, szenvedés éri, küszködik a baj ellen, lázadozik az

Isten akarata ellen. A szenvedésben csak akkor őrizhetjük meg nyugodtságunkat, ha átértjük, hogy a szenvedés hozzátartozik életáldozatunkhoz. Ha Krisztus szenvedésével engesztelt, mi sem kerülhetjük el a szenvedést! Nyugodtan vállaljuk azt, s ne mondjuk, hogy váratlanul ért. Ha tényleg így ért volna, akkor nem értettük meg az engesztelés lényegét. Nem értettük meg, hogy az Úr engesztelésében kell résztvevniünk.

Odaadással viselni.

Az Úr Jézus azt kívánja, hogy a szenvedéseket ne csak nyugodtan vállaljuk, hanem odaadással is viseljük. Sőt minél több a kereszt, annál odaadóbban adjuk magunkat az engesztelés oltárára. Csak ez az odaadó engesztelés szerzi meg azt, hogy örömmel tudjuk elfogadni a szenvedéseket, amelyeket az Úr Jézus azért küld, hogy vele egyesülve viseljük.

Nagyobb szeretetének jele!

Sohasem kételkedünk az Úr Jézus szeretetében, ha szenvedést küld. Az ember hajlandó zúgolódni, ha baj éri és azt mondja: engem nem szeret az Úristen. Éppen ellenkezőleg! Nem azért küldi a szenvedést, mert nem szeret, hanem mert ez az Ő nagyobb szeretetének jele. Ha nagyon kímél, az nem annyira szeretetből van, hanem mert gyengék vagyunk. Minél jobban szeret, annál kevésbé kímél. A megsokasodó nehézségek, szenvedések azt jelentik, hogy jobban és jobban szeret, mert többet és többet akar juttatni nekünk abból, amit vállal, amikor az engesztelés oltárára szegezték.

A gonosz lélek csábítása.

Az engesztelés keresztje súlyos és a gonoszlélek fel fogja használni azoknak a nyugtalanságát, akik nem szívesen viselik ezt a keresztet. Bizal-

matlanságot csepegtet lelkükbe: Látod, magadnak okozol bajt azzal, hogy engesztelsz. Kényelemmel, testi és földi örömmel csábít: Ne vonj meg semmit magadtól. Ne bizzál Jézusban, látod, Ő elfelejtett és nem törődik többé veled! — Ez a gonoszlélek hazug szava! A gonoszlélek mindig hazudni szokott. Éppen a kereszt jele annak, hogy az Úr egyre jobban szeret, mert tökéletesebben akar a kereszt által magához kapcsolni. Ne hallgassunk a sátánra! Az Úr Jézus azt mondja: Azért sokasítom meg a kereszteteket, hogy jelezzem, elfogadom áldozatodat és még közelebb akarlak vonni Szívemhez, mely a *victima charitatis*, a szeretet égő áldozata.

Tökéletesen Krisztusra hagyatkozni.

Mit tegyünk, amikor mindig több és több a kereszt? Ilyenkor ne ma-

gunkra nézzünk és ne számoljuk, hogy nincs erőnk hozzá, hanem hagyatkozunk tökéletesen Krisztusra. Minél gyengébbek vagyunk, annál jobban kapaszkodjunk Krisztus keresztjébe. Én hívlak — mondja az Úr Jézus — én választalak ki ezer és ezer lélek közül, hogy oszd meg az én szeretetem kerseztjét. Ha tehát én hívlak, akkor én meg is adom a kegyelmet a kiválasztottsághoz. Senkit sem választok olyan hivatásra, melyhez meg nem adnám a kegyelmet. Túlcserdülő kegyelem, melyet adok, többet, mint amennyire gyengeségedben rászorulsz!

Megjutalmaz.

Az Úr nemcsak hív és segít, hanem meg is jutalmaz. A jutalmat nem itt a földön akarja adni, — akkor nagyon kicsi lenne az! A jutalom az örök élet küszöbén fog kezdődni. Az engesztelő áldozatban a legnagyobb

kegy maga a hivatás: hogy az Úr szeme megakadt rajtam, s már az idők kezdete előtt engem választott ki! A kiválasztottság kegyelem, melyel együttjár, hogy az Úr egészen adja magát nekünk. A jutalom nagysága abban rejlik, amit ad. Az Úr Jézusnál nagyobb kincs nincsen. Ő Isten és ember, a mi Urunk Jézus Krisztus. Általa kapjuk az ég minden kegyelmét, általa jön hozzánk maga a mennyei Atya, a Szentlélek Úristen, általa veszünk részt az Isten életében már itt a földön. Annál nagyobb jutalom nem létezhet, mint hogy az Úr elfogadja áldozatunkat, melyet az Ő hívására teszünk a kereszt oltárára.

Népek, nemzetek megmenekülnek.

Nemcsak ez a jutalom ér bennünket. Az engesztelő áldozat, melyet Krisztus elfogad és a maga áldozatába olvaszt,

sok-sok lelket ment meg a kárhózatól, népeket, nemzeteket tart vissza a pusztulástól. Azáltal, hogy az Úr elfogadja engesztelésünket, lelkeket mentünk. Krisztus kegyelmének osztogatói leszünk. Általunk jut el sok lélek az örök életre. Jutalmunk, hogy pusztulásra vált, pusztulásra ítélt népek és nemzetek megmenekülnek az Isten büntetése elől, mert akadnak benne engesztelő áldozatok. Nem tudjuk, hogy milyen nagy csapástól mentjük meg lelkünket, nemzetünket és minden népet engesztelő áldozatunkkal!

„Az én követem...“

Szent Gertrud egy alkalommal látta az Urat, Szívére borult, s így szólt hozzá: „Édes Szerelmem, mivel a világ a bűnben fetreng..., én ennek jóvátételére teljes szívemmel akarom szolgálni a te dicsőségedet. Azért ha kegyes leszel engem... hírnökül elfo-

gadni, a legnagyobb készséggel akar-
nám irántad való szeretetből a töb-
bieknek hirdetni azt, amivel téged eb-
ben az időben a világiak különböző
sértéseiért megengesztelhetlek!“ Az
Úr válaszolt neki: „Ha valaki az én
követem, azt olyan módon jutalmazom
meg, hogy mindaz, amit nekem szerez,
egészen az ő fennhatósága alá kerül.“
Szent Gertrud megértette, hogyha va-
laki az engesztelés apostola azzal a
szándékkal, hogy az Úristent megen-
gesztelje, akkor mindaz a jó, ami eb-
ből származik, annak üdvösségére vá-
lik, aki azt először áldozta fel az Úr-
nak. Vagyis a jutalmat, ami az en-
gesztelésből származik, annak adja,
aki azt megindította, aki szándékával
először áldozta föl az Úrnak. Mi nem
tudjuk, hogy milyen nagy családdal,
milyen nagy léleksereggel megyünk
majd az Úr elé, ha igazán és állhata-
tosan engesztelünk.

Akinek mindent köszönhetünk!

Kis Szent Teréz egyszer meglátta, mit jelent, ha majd a másvilágon megismerjük, hogy ki az, aki engesztelt értünk. Jobban fogjuk azt szeretni az égben, mint szüleinket, testvéreinket, ha megismerjük őt, akinek köszönhetjük üdvösségünket, égi dicsőségünket. Az engesztelésben való állhatatosság nagy gyümölcsöt terem és mindaz, amit fakasztott, Isten dicsőségére szolgál, de egyben a mienk is lesz. Ezért dicséretes az, aki nem egyedül megy az örök életbe, hanem kíséri azoknak a lelkeknek a sokasága, akiknek ő nyitotta meg a mennyek országát.

Öröm és dicsőség.

Az engesztelő lelkek dicsősége, öröme elképzelhetetlen a mennyben. A gyermek első leírt betűje milyen öröm. Az első komoly munka, az első

kereset, az első jótett mindmegannyi öröm. De mindez eltörpül az örökkévalóság öröme mellett. Az az öröm, mely ott vár ránk az engesztelésből kifolyólag, leírhatatlan. Amikor majd meglátjuk, hogy mennyit köszönhetünk másnak és mennyit köszönhetnek nekünk, olyan öröm és boldogság lesz, melyért érdemes lemondani azokról az örömökről, melyeket itt a földön élvezhetnénk.

Örökkön — örökké!

Ha látjuk Isten dicsőségét, melynek fényét növelte a mi engesztelő életáldozatunk, akkor kimondhatatlan öröm és boldogság kezdődik számunkra. Amikor látni fogjuk a mennyeknek a dicsőségét, melynek nagyságához mi is adtunk hozzá, akkor a dicsőség fénye ragyogóvá teszi a mi lelkünket is és ennek a dicsőségnek fénye ki nem alszik soha, hanem örökkön-örökké tart.

TARTALOM

Köszöntő	3
Hivatásom: engesztelés!	5
Első elmélkedés: Megszólal az Úr!	10
Második elmélkedés: Mit kívánsz tőlem, Uram?	29
Harmadik elmélkedés: Ezt kívá- nom!	48
Negyedik elmélkedés: Hűség a végső győzelemig!	81

50.   Dutil Gaston
SZENTMISÉD ÉS ÉLETED
72 oldal, III. kiadás, 1.50 P
-

51.   P. Considine
REMÉNYKEDJUNK ISTENBENI
136 oldal, ára 2.— P
-

52.   P. Considine
AZ ISTENI KISDED TANITÁSA
48 oldal, ára 1.— P.
-

53.   Erdey Ferenc
ENGESZTELES
186 oldal, ára 1.70 P.
-

54.   Kőműves Éva
AZ ESZMÉNYI LEÁNY
128 oldal, 1.80 P

